

28.12.2013 - En trøje til dukkelise

En yngre og en lidt ældre kvinde sidder og taler julegaveønsker.

Eller rettere: yngrekvinde taler, ældrekvinde skriver ned på sin huskeblok.

Yngrekvinde fortæller om, at syvårige Frederiksøn skal have sit ønske om en ny ipad-4 opfyldt til jul. Et brændende ønske for drengen.

Såfremt altså, at mormor og morfar, farmor og farfar og nogen af voksenvennerne skillinger sammen, lader hun forstå. Hvis mormor og morfar, som de oprindeligt havde planlagt, gav julegave selv til Frederik, måtte han nemlig nøjes med en samsung-tablet.

Her er det så, hun vil spørge, om ældrekvinde også kunne tænke sig at være med i puljen til ipad'en?

I skønne, kloge forfatter og tegner Nicoline Werdelins streg i ugebladet Søndag ser vi ældrekvinde langsomt glide ud af samtalen og vende blikket mange år tilbage til et andet syvårs barn.

Til en lille Nina, der modtager sin julegave af mormor. At de to betyder noget ganske særligt for hinanden, lader Werdelin os ikke et øjeblik i tvivl om.

"Se, lille Nina, her er din julegave", siger den gamle dame og giver en omhyggeligt indpakket gave med sirligt bundet sløjfe omkring til Nina. "Tak..... Mormor! Du har strikket en kjole til min dukkelise!" Henrykkelsen lyser ud af barnet. Og mormor. Fire øjne mødes i fælles stråleglans og forståelse.

Ældrekvinde vender tilbage til yngstekvinde og nutiden, retter sig op og ser med sit varme, men nu næsten opløftede blik på hende for at sige, at hun bare tror, hun giver Frederik noget hjemmelavet. Hvad yngstekvinde siger til det, lader Werdelin være op til hver enkelt af os.

Men når jeg ser på Nina og mormor, bliver jeg ramt lige midt i hjertekulen og inderligt glad i låget, og jeg kan slet ikke undgå at varme mig ved deres stråleglans og spise lidt med ved dette overdådige gavebord: "Tak.....Mormor! Du har strikket en kjole til min dukkelise."

Ja, jeg sendes selv lige et smut tilbage til min egen Bedste på gården, hvor jeg som barn havde hjemme. Jeg var Bedstes "bette Tut". Bedste var der bare, var til og bagte æbleskiver ved komfuret, strøg tøj, læste højt for mig af de fortsatte i Familie Journal: Den falske Brud og Synd for Susanne. Hun sang også mærkelige eller pudsige sange med høj røst. Højt kunne hun især stemme i med salmerne i kirken, da man så ikke kunne høre, hvor højt, hun sang. Mente hun.

Tid og ro var der omkring Bedste.

Bedste var vel bestemt ikke noget, man kunne kalde formuende, men de gaver, hun forærede mig og min søster, kunne nu heller ikke købes i nogen butik.

Det er der jo i grunden en hel del gaver, der ikke kan, og desuden ville de, hvis de kunne købes, være ubetalelige.

Og jo da. Også mit dankort har glødet op til denne jul, og jeg har købt gaver til mine kære i butikkerne og også nydt at gå rundt og finde noget, jeg tænkte og håbede, ville glæde modtageren.

Ligesom jeg også med glæde har taget imod de fine gaver, nogen har været så kærlige og betænksomme at give mig. Så tusind tak for både at få lov til at give og for at tage imod.

Men mormors trøje til Ninas dukkelise trækker mig også ned på gulvet til to små størrelser, som nu har skinnet på mit liv i snart et år.

Og jeg får sådan et håb om, at jeg må have en betydning i deres liv, lignende den, som er mellem Nina og mormor, min datter og hendes mormor og den som var mellem Bedste og mig.

De to små vil, grundet mine åbenlyse, manglende evner udi håndarbejde, sandsynligvis aldrig få en strikket kjole til dukkelise eller en hjemmesyet presenning til brandbilen i julegave.

Men når Clara klukler med mig over selvopfundne skøre Pillermusen, der finder på tossede ting, og vi sammen har en fest under mit tørklæde til "Blæsten kan man ikke få at se." Ja, så er det for mig, og vist nok også for Clara, en gave, tænker jeg.

Kan hænde, at Victor sidenhen vil synes, det ligner en gave, når han og jeg på henrykt vis skovler elefantlort ind i en gammel tilskåret papkasse og kører det væk fra elefant-indhegningen.

Sådan er det i hvert tilfælde for mig.